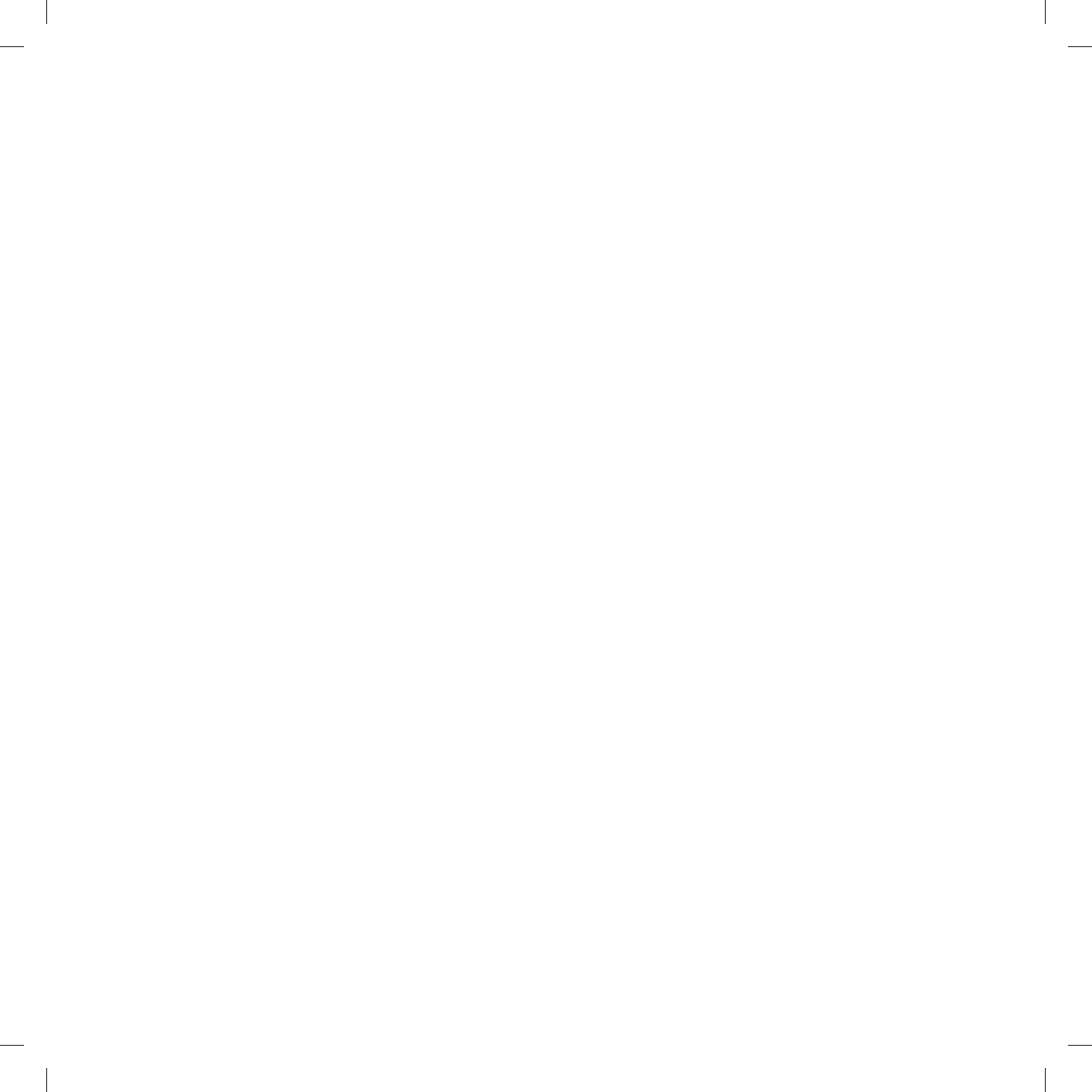
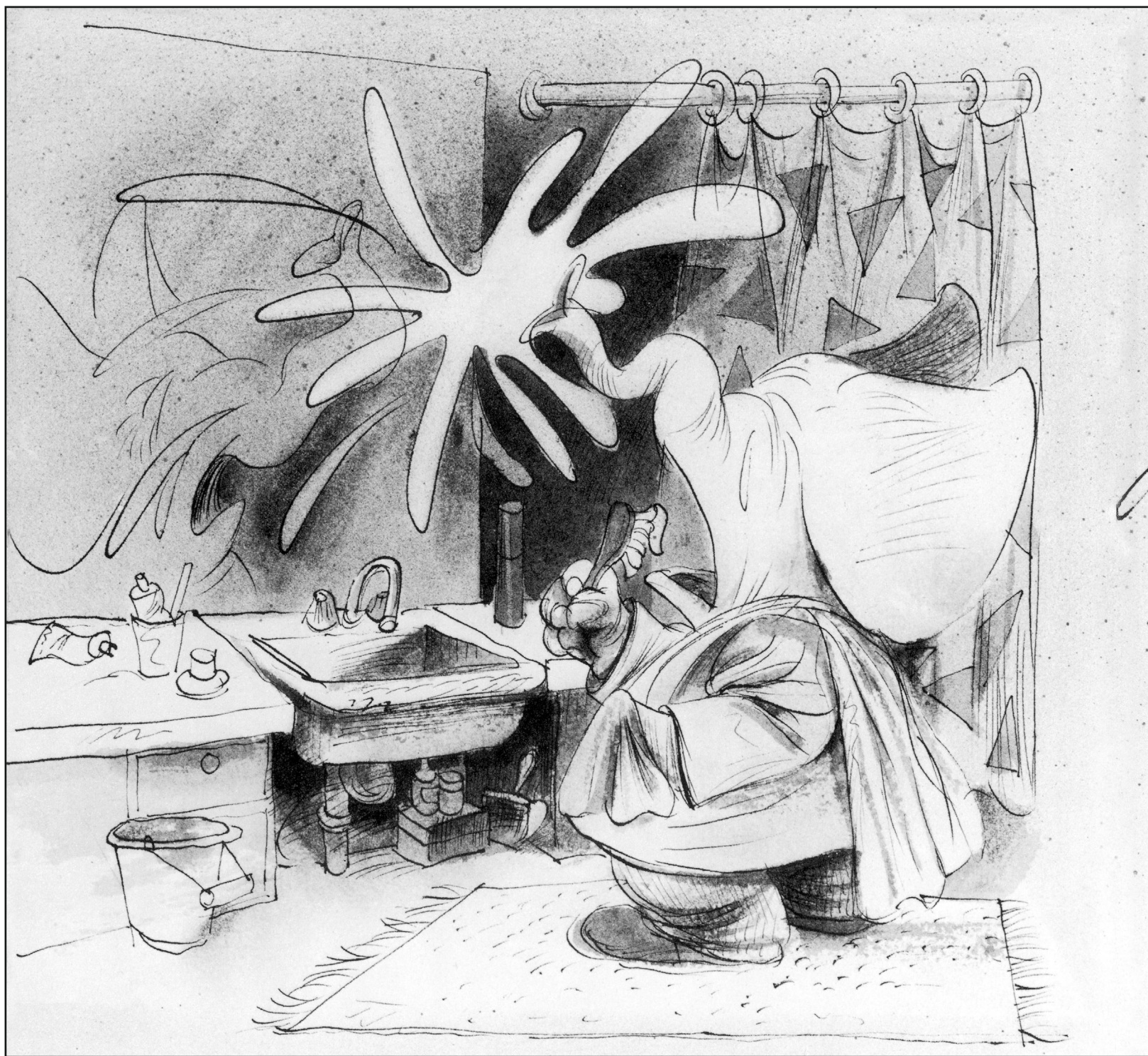

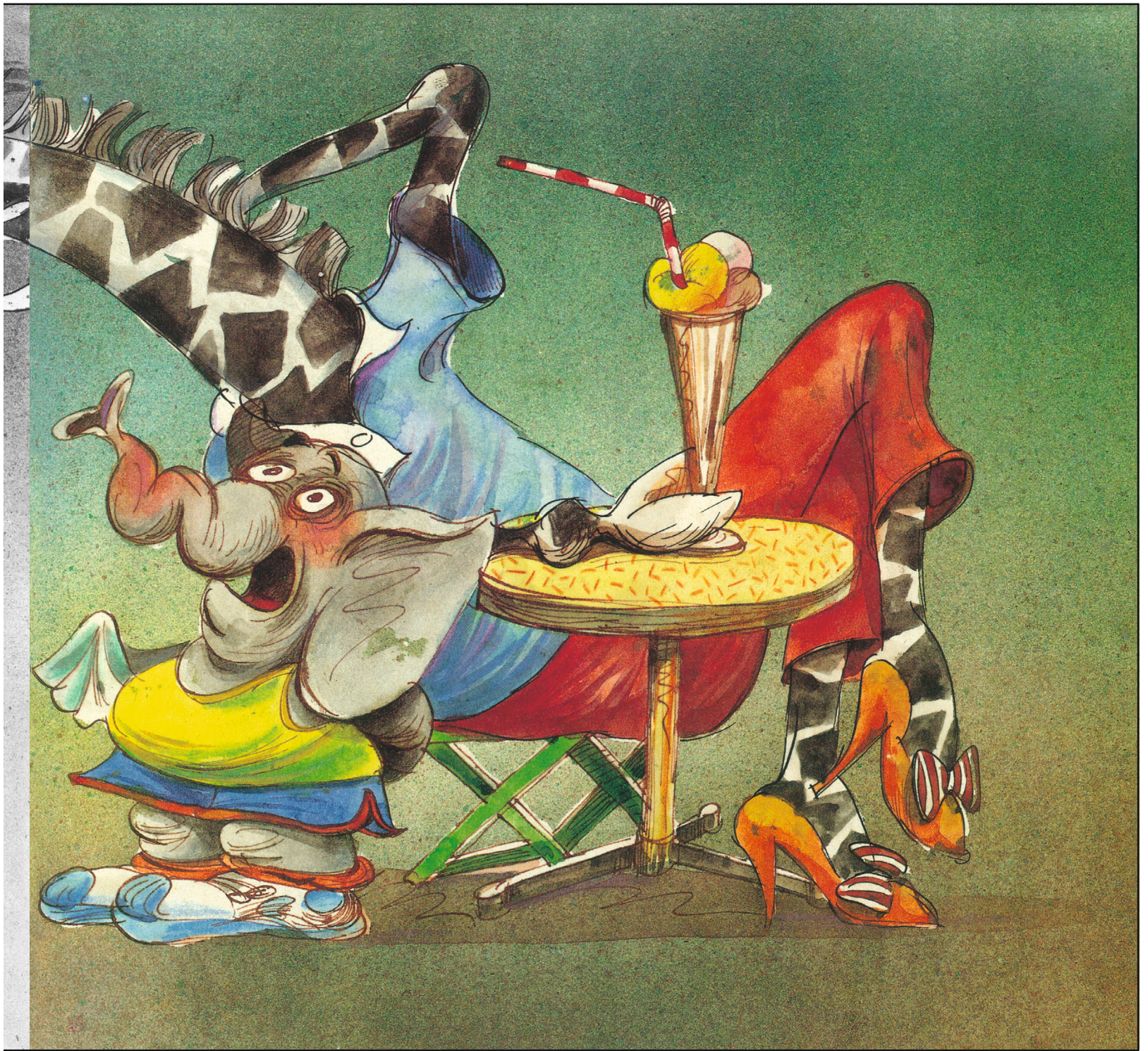

הפיל נונו התעורר בבקר אביב אחד עם דגדוג חזק באף. אפֿטֿשי! התעטש נונו, אבל הדגדוג לא חדל. הוא המשיך ועבר גם לגרון ולאזניים. אפֿטֿשי! התעטש נונו שוב, ועיניו מלאו דמעות. נונו קם מהמטה, אבל בדרך לאמבטיה בא לו עוד אפֿטֿשי גדול, וזה באמת לא היה באשמתו.

כל אותו יום התעטש נונו כמעט בלי הפסקה. הוא חשב: זאת הצטננות, ומחר זה יעבר. אבל גם למחרת וגם למחרתים ואפלו כל השבוע העטוש לא עבר. נונו התעטש כל הזמן, אפלו כשדבר בטלפון עם הדודה שלו מומה, ובעקר בזמן שהיה חושב מחשבות. נונו כבר היה מיאש מהאף שלו. הוא כעס עליו והחליט להציע אותו למכירה.

הוא הלך אל רפיפה הגירפה ואמר לה: "אולי את מעניינת לקנות את האף שלי?"

רפיפה התנדנדה קצת על רגליה הארוכות ואחר כך אמרה: "אני בהחלט מעניינת. סוף סוף אגיע אל העלים הבהירים בצמרת. אומרים שהם הכי טעימים."

"טוב," אמר נונו והתעטש, "ומה יש לך להציע?"
"אני יכולה לתת לך את הצנאר שלי," אמרה רפיפה. "אין לך משג אלו כאבי צנאר וגב יש לי, בעקר בבקר."

"כאבי גב?" אמר נונו. "איך מרגישים כשיש כאבי גב?"
"כשיש לי כאבי גב אני כמעט משתגע, אמרה רפיפה, "אני לא יכולה להזיז את הראש ימינה ושמאלה, אני לא יכולה לשבת או לעמד. לפעמים אני בכלל לא יכולה לקום מהמטה בבקר. כשיש לי כאבי גב אני גם כועסת על כלם ועל עצמי ולכן אני נעלבת מכל דבר ומרבה לבכות."

"זה נשמע רע מאד," אמר נונו והתעטש. "אני לא בטוח שפדאי לי להחליף את האף שלי עם הצנאר שלך, אבל אני אחשב על זה." ונונו נפרד מרפיפה הגירפה והלך אל רומולו הנמר.

"אולי אתה מעניין לקנות את האף שלי?" שאל. גם רומולו כבר ידע שכלונו יש בעיות עם האף שמתעטש כל הזמן, כי כל עטוש של נונו הפיל כמה עצים ביער והבריה את האילות והצבאים. רומולו לא אכל כבר כמה ימים והיה במצב רוח רע.

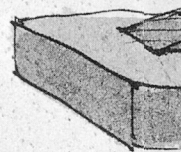
"בסדר," אמר בקצור.

"ומה יש לך להציע?" אמר נונו
והתעטש בהתאפקות רבה.
"שנים," אמר רומולו.
"מה עם השנים שלך?" התעניין
נונו בין עטוש לעטוש.
"השנים שלי בסדר," אמר
רומולו, "אבל יש בהן הרבה
חורים, ואני לא מפחד משום
דבר בעולם, רק מרופא שנים."
"מה הוא עושה?" שאל נונו.

"אני לא יודע. לא הלכתי אליו. אבל אני יכול להבטיח לך שאין בעולם שום
כאב יותר כואב מכאב שנים."
"זה נשמע רע מאוד," אמר נונו, "אני חושב שזה לא כל-כך כדאי, אבל אני
אחשב על זה." ונונו הלך אל בומה הדב להתעניין, אולי הוא רוצה לקנות את
האף שלו ומה יש לו להציע.

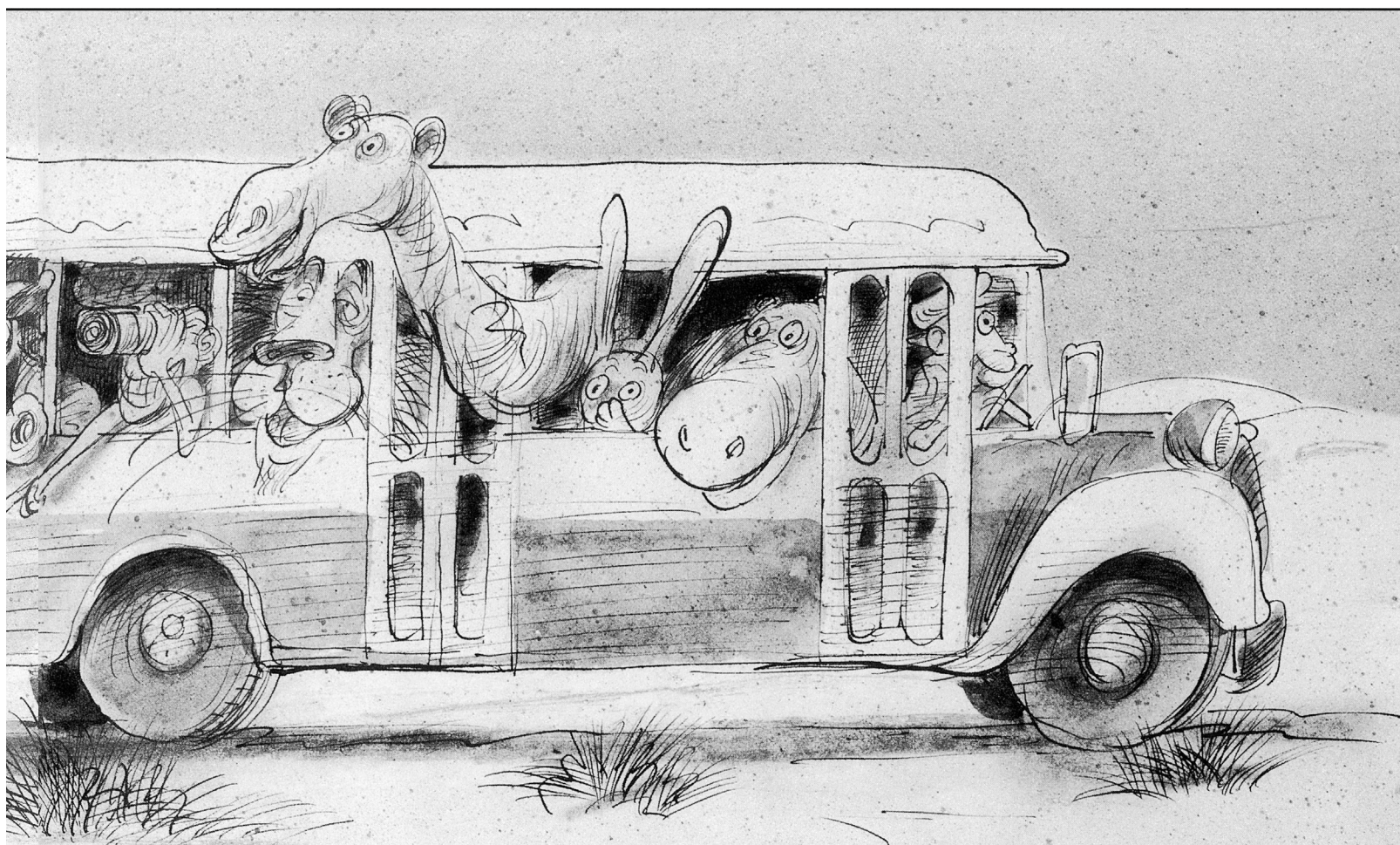

"וַנְדָאִי וַנְדָאִי שֵׁישׁ לִי מָה לְהַצִּיעַ לָךְ, יְקִירִי," אָמַר
בוֹמָה לֹאט וּבִנְחַת, אֲבָל יֵשׁ לִי סֶפֶק רַב אִם אָכֵן יֵשׁ
טַעַם שֶׁאִמֵּר וְאַזְכִּיר, אֲפֹלוּ לְעֶצְמִי, מִהוּ הַדְּבָר
שֶׁעוֹשֶׂה אֶת חַיֵּי לְגִהְנוּם."

נוֹנוּ הַתְּבִישׁ לְהַתְעַטֵּשׁ אַחֲרֵי דְבָרִים כְּאֵלֶּה, אֲבָל לֹא
הֵיְתָה לוֹ בְּרָרָה, וְהוּא הַתְעַטֵּשׁ וּמִיד שָׁאֵל, פְּשוּט מִתּוֹךְ סִקְרָנוֹת:
"וּמָה זֶה?"

"לֹא הֵיְתִיתִי מְסַפֵּר לָךְ אֵלּוּ לֹא הֵיְתִיתִי שׂוֹאֵל," אָמַר בוֹמָה. "אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁשְּׂאֵלֶת אִמֵּר
לָךְ: זֹאת הַבָּטוֹן שְׁלִי. אֵין לִי אוֹיֵב גָּדוֹל מִמֶּנָּה בְּעוֹלָם כָּלוּ. אֲפֹלוּ בִשְׁנֵתִי הִיא
כּוֹאֶבֶת, וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה — אִם אֲכַלְתִּי בְּעָרֵב הַרְבֵּה דְּבִשׁ. הַנּוֹרָא מְכַל הוּא
הַבוֹשָׁה שֶׁנִּגְרַמֶּת לִי בְּגִלְלָה. פֶּעַם הֵיְתִיתִי צָרִיד לְבַקֵּשׁ מִנֶּהֱגַ שֶׁל אוֹטוֹבוּס שֶׁיַּעֲצֹר

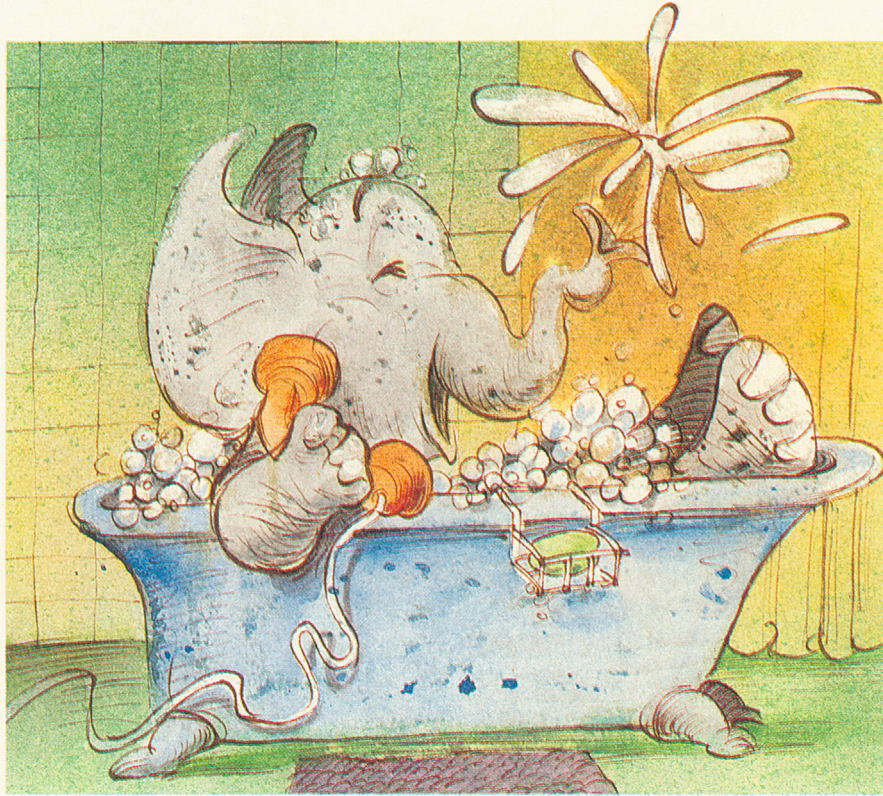
באמצע הדרך לחיפה. כל הנוסעים ישבו והמתינו עד שאני סימתי את עיניי
הבטן שלי מאחורי איזה שיח שבצד הדרך. אם יהיה לך פעם זמן פנוי אספר לך
אלו צרות ובזיונות גרמה לי הבטן בצבא. ואלו כאבים!"

נונו לא היה כל-כך בטוח שיש לו סבלנות לספורים כאלה, אבל הוא השתכנע
לגמרי שאת הבטן של בומה לא כדאי לו לקנות.

"זה נשמע יותר גרוע אפלו מכאב גב ומכאב שנים, " מלמל נונו בעיניים דומעות,
ובומה כבר הצטער על כל הספור. אבל נונו אמר: "אני לא בוכה בגללך אלא,
אפטישי, בגלל האף שלי."

וְנוֹנוּ חֲזַר הַבֵּיתָה עֵינָיו מְאֹד מְרֹב מִחֲשָׁבוֹת וְעֲטוּשִׁים: כָּל הַלֵּילָה חָשַׁב מָה לַעֲשׂוֹת.
 הוּא הִתְעַטֵּשׁ וְלֹא נִרְדָּם וּבִבְקָר קָם בְּלִי תַּאֲבוֹן, אָבֵל הוּא לֹא שָׁכַח לַצִּלְצָל לַדּוֹדָה
 מוֹמָה וְלֹמַר לָהּ בְּקָר טוֹב וּמָה שְׁלוֹמָךְ. אַחֲרֵי שֶׁשָּׁמַע אֶת קוֹלָהּ הִנָּעִים שֶׁל הַדּוֹדָה
 מוֹמָה בְּטֶלְפוֹן, הִנִּיחַ אֶת הַשְּׁפוּפָרֶת וְהִחְלִיט לְהִתְרַגֵּל אֶל הָאֵף שֶׁלוֹ וְלֹא לְהַחֲלִיף
 אוֹתוֹ בְּשׁוּם אֶפֶס. הוּא הִתְבּוֹנֵן בְּמִרְאָה זָמָן רַב וּלְבִסּוֹף אָמַר:
 "אַתָּה הָאֵף שְׁלִי, אַתָּה הָאֵף-עַל-פִּי-כֵן שְׁלִי," וְהִתְעַטֵּשׁ, לֹא בְּדִיוֹק בְּהִנָּאָה, אָבֵל
 בְּלִי שׁוּם כֶּעָס.

וכך, בעטושים, עבר על נונו כל האביב. אבל בקר קיץ אחד התעורר נונו משנתו וראה זה פלא: שום אפטישי לא בא לו לאף, לא בבקר ולא בצהריים ולא בערב. נונו לא התעטש שבוע שלם. הוא היה גאה ומאשר ורך לידידיו רפיפה הגירפה, רומולו הנמר ובומה הדב לספר להם על הנס שקרה לו. הוא מצא את שלשתם שוכבים ומשתזפים על שפת הים.

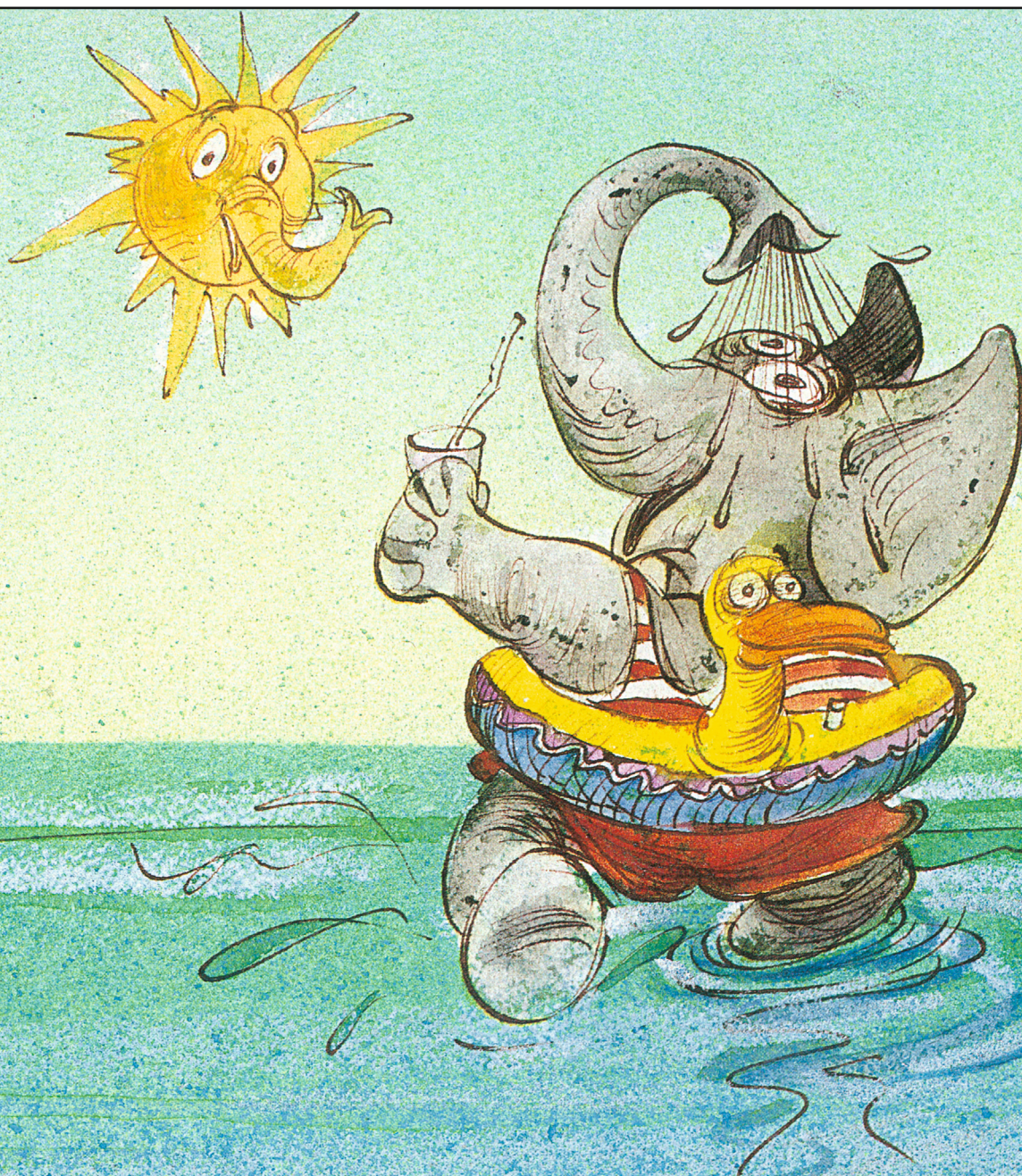

"שלום, " אָמר, "מָה נִשְׁמָע? אֵיךְ הַגֵּב, רַפִּיכָה? אֵיךְ הַשָּׁנִים, רוֹמוֹלוּ? אֵיךְ הַבֶּטֶן,
בוֹמָה?"

"עֲשִׂיתִי הַתַּעֲמָלוֹת וְזֶה עָבַר, " אָמְרָה רַפִּיכָה וְנִעְנָעָה בַּגָּאוֹה אֶת צִוְּאָרָה הַיָּפָה.
"הִחְלַטְתִּי לָלֶכֶת בְּכָל זֹאת לְרוֹפֵא שָׁנִים, " אָמַר רוֹמוֹלוּ וְחָשַׁף שָׁנִים חֲדוֹת
וּמְבָרִיקוֹת.

"שׁוּם דָּבָר אֵינוֹ עוֹזֵר מִלֵּבֵד דִּיאָטָה, " אָמַר בוֹמָה וְלָטַף אֶת בֶּטְנוֹ.
"וְלִי זֶה עָבַר כָּכָה, מַעֲצָמוֹ, " אָמַר נוֹנוֹ.
"מַעֲצָמוֹ?!" קָרְאוּ שְׁלִשְׁתָּם וְהִתְפַּלְאוּ מְאֹד.

הם חשבו שלנונו קרה נס, אבל הדודה מומה אמרה: "הקיץ הוא נס שחוזר כל שנה."
ומאז, כשמישהו מספר על הצרות שלו, נוהגים לומר ביצער: "בקיץ זה יעבר".

